

طرق تمثيل التهجئة في اللغة العبرية وسيلة لفهم ترجمة العناصر المعجمية

م.م. عبد الستار عدنان حسين
كلية اللغات/ جامعة بغداد

يعتمد مفهوم التقارب لفهم ترجمة المواد المعجمية في العبرية على العديد من العوامل، ويتوقع أن تتغير بشكل كبير بين المتحدثين. ويمكن إنشاء الربط الدلالي بين الكلمات على أساس أنواع مختلفة من التجمعات والانتماءات التي يمكن أن تكون فريدة من نوعها تماما. ولأغراض المناقشة هنا، سوف يستخدم مصطلح "مرجع" بمعنى محدود للغاية، أي أن السياق يحمل بين العناصر المعجمية، التي يفترض أن تكون مرجعية قطاعية من خلال إهمال قطاع التشكل المورفولوجي، ضمن إطار اللغويات التوليدية. في السنوات الأخيرة، عدة نماذج، والتي تحاول التعبير عن العلاقة بين العناصر المعجمية بطريقة تاقبة. إن القول بأن بعض الكلمات تقف في نموذج التنبؤ والتنبؤ الضمني بأن المتكلمين سيصطدمون بها؛ أن هذه الكلمات تعتبر ذات صلة دلالية وأن الاختلافات في خصائصها الصوتية يمكن التنبؤ بها. وبعبارة أخرى، هناك واقع نفسي وراء نموذج السطح.

Methods of Representation in Hebrew as a Perceptual Method to Understand the Translation of Lexical Items

The perception of affinity to understand the translation of lexical items in Hebrew depends on many factors and will be expected to vary significantly among the speakers. Semantic linkage between words can be established on the basis of different types of associations and affiliations which can be quite unique. For the purposes of the discussion here, the term "reference" will be used in a much more limited sense, ie, the context holds between lexical items, which are supposed to be sectional reference through the neglect of the sector of morphological morphology, within the framework of generative linguistics. In recent years, several models, which try to express the relationship between lexical items in an insightful manner. Arguing that certain words stand in the prediction paradigm and implicit prediction is made that the speakers will catch them close; That these words are considered semantically related and that the differences in their phonetic properties are predictable. In other words, there is a psychological reality behind the surface paradigm

דרכי ייצוג הכתיב בלשון עברי כשיטה תפיסתית להבין את תרגום הפריטים לקסיקליים

תפיסת הזיקה להבין את תרגום פריטים לקסיקליים בשפה עברית תלויה בגורמים רבים יהיה צפוי להשתנות באופן משמעותי בין הדוברים. הצמדה סמנטית בין מילות ניתן להקים על בסיס סוגים שונים של עמותות זיקות אשר יכול להיות די ייחודית. לצורך הדיון כאן במונח 'התייחסות' ישמש במובן הרבה יותר מוגבל. כלומר הקשר מחזיק בין פריטים לקסיקליים אשר אמורים להיות התייחסות גזרתית דרך הזנחת אזור המורפולוגיה הגזרתית, במסגרת הבלשנות הגנרטיבית. בשנים האחרונות, מספר דגמים. אשר מנסים לבטא את היחסים בין פריטים לקסיקליים בצורה טובנה. בטענה כי מילים מסוימות לעמוד פרדיגמה הגזרה חיזוי מרומז נעשית שהרמקולים יתפסו אותם קרובים؛ שמילים אלה נחשבים קשור סמנטית וכי ההבדלים במאפייני הפונטי שלהם כאל צפויה. במילים אחרות, שיש מציאות פסיכולוגית (מאחורי הפרדיגמה משטח 1)

הקריטריונים המצדיקים הגזרת מספר מילים ממקור משותף אינם עדיין הוגדרו בבירור אלא הוסברו בשתיקה, עם זאת, דמיון פונטי סמנטי חייבים להתקיים בתוך פרדיגמה הגזרתית. יתר על כן, מילים, כפרדיגמה, חייבים להיות יחסית באמצעות כללים אלה אשר היטב מוטיבציה סינכרונית כדי להמחיש את המשמעות של גורם איות, דוגמאות צריכות להיבחר כך שכל הגורמים הרלוונטיים האחרים יהיו מבוקרים היטב כתיב ממלא תפקיד בתפיסת הקרבה בין פריטים לקסיקליים, התחזיות הן

1) הדרישות של דמיון פונטי סמנטי מתקיימות אך אינם מלוות זהה גרפי, רמקולים אולי לא לשפוט את (1) המילים האלה כמו נלווים.

2) כאשר דמיון פונטי גרפימי קיים, התייחסות עשויה להיתפס למרות הקישור הסמנטי הוא די (2) מופרך. אז, את המושגים של דמיון פונטי סמנטי עבור שפה עברית יתבררו רק כאשר מילה יש לה (בסיס, זה לגיטימי לשאול על יחסים סמנטיים בין השניים "2)

ההגדרה של דמיון פונטי עבור שפה עברית

בשפת העברית, למשל, זהות של רדיקלים השורש בדרך כלל בקורלציה עם קשרים סמנטיים (3). לכן, מימושים של אותו שורש בשילוב עם דפוסים שונים בדרך כלל קשורי משמעות, כמו דוגמאות הבאות (ממחישות 4),

צלם - הצטלם / צלם- תצלום- מצלימה, ספר - ספר - ספרן- ספריה

ההקשרים הסמנטיים בתוך כל אחת מערכות אלה הם די ברורים. מן הצורה הפונטית לעומת זאת, ליקסימס ב (1) ו(2) להשתנות במידה ניכרת: רק האלמנטים עיצוריים צלם (ב 1) ו- הספר (ב 2) הוא חוזר; אין שום דמיון כלשהו באלמנטים קולניים. מודל מילת הבסיס לא יכול ללכוד את היחסים בין צלם- תצלום או ספרן - ספריה. צריך להודות כי משמעות של מילים רבות "ערבים או עבריות", הוא יותר מסכום בשילוב של תכונות שורש ותבנית. זה גם נכון, כי יחסים ארוכי כלומר השורש אינם תמיד מובל החוצה. עם זאת, זה די ברור, מצד שני, כי במידה לא מבוטלת של חיזוי קיימת כדי להצדיק, ולמעשה דורשת, תיאור מורפולוגי מבחינת יחסים-משמעות שורש (5). אז, "השורש העברי הוא רק בסיס מופשט של מש' של מילות המשמשות את השפה אינו מציינות את המקור שממנו המילים אלה נגזרות. זהו למעשה מציאות חיה, חלק בלתי נפרד מהמבנה של דובר השפה, אשר כל מרגיש. השורש הוא לא אלמנט (6) (פשוט בירושה שיורית או פרי היסטורית).

מודעות הדוברים המכירים משמעות השורש בשפות שמיות מתבטאת בבירור היצירה הלשונית שלהם, כלומר ביכולתם לטבוע פריטים לקסיקליים חדשים וכן יכל לנחש את המשמעות של חידושים. הוא משיג זאת על ידי שיוך אלמנט השורש של הפריט הלקסיקלי החדש עם השורש של מילה אחרת, משמעות שכבר ידועה (7) לפיכך, כאשר דוברים עבריים נאלצים להתמודד עם חידושים אחרונים כגון "חלמן" או "ממחה", הם "יודעים" הראשון קשור עם חלמן ואילו השני קשור עם מחיה "זה הגיוני לומר כי שני סעיפים לקסיקליים קשורים אם לדעת אחד מהם עושה את זה יותר קל ללמוד את האחר. זה די ברור כי דובר העברי שמכיר את המשמעות של שורש כבר יודע חלק המשמעות של פריט לקסיקלי חדש למרות (8) (שהוא מעולם לא נתקל בו).

כך במקרה של מילים זרות נשאלות בתוך עברית, השורש כלומר רצף של עיצורים המתרחשים במילה, הוא מפוזר והוא משמש ליצור פעלים חדשים, לדוגמה, מאת תלפן לתלפן מארגן - לארגן. אבל, סלנג כגון

מצוברח ו מבולגן. הם נגזרים מן שמות עצם, מצב-רוח ו בלגן, לפי הסדר שנזכר. עובדות אלה על אנליזאביליטי של ליכסים עיברית לתוך שורש בתוספת דפוס ברור, חייבות לבוא לידי ביטוי במודל שמכוון לאפיין כראוי את סמכותו של הדובר. חוץ מזה היבטים משמעותיים של התנהגות הלשונית הם (הצג מטעה) 9).

כתבים שאינם לגמרי צפויים, אך הם עדיין מאוד שקופים חייבים להיות נטושים לחלוטין במודל מילה-הבסיס. ספר-סופר-הספרייה תצטרך להתייחס אליהם בסך הכל שאינם קשורים לחלוטין. הסכומים שלו בטענה כי הקשרים בין הספר לבין הסופר הם בדיוק כמו אלה שבין הספר ו ספל 'כוס', למשל, דהיינו (באותו אופן פונטי בארח לא צפוי אך בלי קשר סמנטי רלוונטי כלשהו) 10).

על כן, המוסג הבסיסי של יחסי שורש-משמעות בשפה עברית ובשפות שמיות הוא ההשקפה המקובלת בקרב המדקדקים המסורתיים. הוצאה זאת טופלה כאן באריכות רק משום שהיא עומדת דסותרי במודל בסיס, אשר נחשב כיום כמו המאמץ הנרחב ביותר לנסח תאוריה של מורפולוגיה גזרתית במסגרת (יצרנית) 11).

ללכוד את המשמעות של השורש כישות, מורפמות עבריות חייבות להיות מיוצגות בלקסיקון כשילוב של עבור סופר ניתן ללכוד) וכו) / CoCeC + עבור ספר ס-פ-ר CeCeC + שורש בתוספת דפוס, כגון ס-פ-ר 'היחסים בין הפריטים לקסיקליים אלה באמצעות כללים (או כללים יתירים לקסיקליים אשר יתייחסו פריטי שמרכיב עיצורית זהה. לכן, הוא לא טען כי הסופר נגזר ספר (או להיפך), אלא כי שתיים קשורים מכוח העובדה שהם חולקים את השורש ס-פ-ר, אשר אף ישות מופשטת למדי (כלומר אף פעם לא הבין כיחידה בפני עצם על פני השטח) יש מציאות פסיכולוגית ברורה עבור הדובר (12). הרעיון של 'דמיון פונטי' במקרה של עברית צריך ובכך להיות מוגדר על בסיס זהות שורש לבד, ולא במישור של המילה. עבור כל זוג מילים עברית אשר חולקים את שורש-רדיקלים ובכך ייאמר כדי למלא את התנאי של דמיון פונטי, אשר אנו רואים אחד התנאים המוקדמים שיש לעמוד בהם על מנת פרדיגמה הגזרתית להתקיים (13).

דמיון סמנטי:

' התנאי האחר שיש לעמוד בתוך פרדיגמה הגזרתית הוא זה של "דמיון סמנטי

הגדרה מדויקת של המושג הזה מהווה גם בקשיים גדולים. עמותות סמנטיות בין פריטים הלקסיקליים תלויות בגורמים שונים: רציפות ועל דמיון במישורים שונים, שרשרות של אסוציאציות, וכו' הם מותנים על ידי הניסיון הקודם של הדובר ובכך צפויים להיות אידיוסינקרטית. יתר על כן, דמיון פונטי עלול לעורר אסוציאציה סמנטי במקרים רבים, לשפה כלשהי. זוגות שווה-הגוי עשויים להיתפס קשור סמנטי. דוברים עבריים, למשל, לקשר הדוק (צבוע) ו- (צבוע), עמותה אשר נראתה די מופרך דוברי שפות (אחרות) 14).

הרלוונטי של כתיב:

לפי הבחינה לייצוג אורתוגרפי של הפריטים הלקסיקליים העבריים, הדפוס עולה הדברים הבאים רק מילים שיסודותיהם עיצורית מאוייתות זהה נתפשו קשורים. כאשר שורשי הומופונסיס היו מיוצגים על ידי גרפים השונה, התייחסות לא הוצעה על ידי דוברים יודעים קרואים וכתובים. המרכיב שורש הזוגות (15):

צבוע-צבוע / ערבים - מערב / זרע- זרוע מאוית בצורה זהה ע-ר-ב / ז-ר-ע צ-ב-ע / בהתאמה. הם, לעומת זאת, מבחינה אטימולוגית קשור. אלמנט עיצורית שלהם התפתח שווה-הגוי בשל המיזוגים הבאים שחלו בשלב מוקדם יותר של השפה העברית:

z ← . s ← d . c ← x

([?] או [Ø] כמו [c] ו [c] כמו MH מתממשת / S /)

כתוצאה משינויים אלה קול, שורשים ברורים התמזגו; נגזרותיו שלהם בערבית, לעומת זאת, עדיין נשמר בנפרד:

صیغ، صباغ- عرب، مغرب- ذراع، زرع

ההבחנות ההסטוריות אינן באות לידי ביטוי את האיות של עברית; אלמנט השורש של זוגות אלו הוא אפוא פונטית כמו גם גרפימיקי זהה

במקרה של זוגות האחרים, הדמיון הפונטי אינו בא לידי ביטוי זהות האורתוגרפי. אלמנטי עיצורית MH: התפתחו הומופוני בשל המיזוגים הבאים, אשר התרחשו רק

x ← h, k ← q, t ← t, Ø? ←

הניגודים פונמיים ההסטוריים עדיין מיוצגים הכתיב. כך, על אף המיזוגים הובילו לשורשים, שווה-הגוי נפרד. ה [ח] של (מחיר) מאוית עם ח אלא של (מחירה) עם (כ) e כל פונמה היסטורי מיוצג על ידי גרפים של מילה נראה שיש לו graphemic את [ת] ב (שותה) מיוצגת על ידי ת אלא של (שוטה) עם (ט). צורת השפעה מכרעת על תפיסת רמקולי האחדות לקסיקליות. התוצאות מרמזות כי "שורש" הרעיון לדוברי (יודע קרוא וכתוב של עברית צריך להיות מוגדר על בסיס גרפימיקי ולא על אחד פונולוגית (16)

התכללות :

המציאות הפסיכולוגית של יחסים שגבשו רמקולים להמצאת כתב או אנאלפבית עלולה להיפגע כאשר הבדלים קיימים נרכשים. לכן לילד בגיל רך, דמיון פונטי סמנטי עשוי להספיק להקים התייחסות. אפשר להמליץ כי הבדלי פסקי דין בין משכילים ובורים יש לייחס את השפעה לאוריינות בכלל, שכן הוא משפיע על התפיסה 'רמקולים בצורה יסודית אשר איכשהו מובילה פיטורי עמותות דמיוניות הגה קודם לכן. במקרה העברי רק דנתי ברור, עם זאת, כי הגורם המכריע אינו אוריינות בכלל, אבל כתיב בפרט. זה לא המקרה כי מבוגרים קרואים וכתובים לדחות הסברים דמיוניים אוטומטיים; כאשר הומופוניה ו חופף חדכתיבות כמו במקרים של צבוע -.. צבוע לפיכך, הגורם כתיב ובכך משבשת את התפיסה של התייחסות ואולי אפילו לקבל עדיפות על פני האלמנט הסמנטי תפקידה בעיצוב תפיסת הרמקולים של

יחסים בין פריטים לקסיקליים לא יכול להתעלם, ההתערבות של התמונה האורתוגרפי יכולה להתבטא (בדרכים הבאות (17).

חיזוק של תפיסת האחדות צורנית

חומסקי (1971) טען כי הכתיב באנגלית הוא מערכת אופטימלית כמעט שכן הוא משקף דווקא מקרוב את הרמה "ייצוג לקסיקלי". הוא קובע כי "המורה של קריאה לא מפגיש את הילד עם כמה מערכת חדשה ומעורפלת כי הוא רק קרוב רחוק של השפה המדוברת ... במקום זאת, המורה עוסקת בהבאה לתודעת מערכת ממלאת תפקיד בסיסי בשפה מדובר עצמו" (18). במקרים כאלה, את לכידות הכתיב עשויות לסייע לדוברי לתפוש את האחדות הצורנית ובכך "לפצות" על הפערים פונטי.

התערבות עם תפיסת יחסים אפשריים

בשל הבדלים קיימים הזיקות האפשריות בין פריטים לקסיקליים אשר עונות על הקריטריונים הסמנטיים פונטי ניתן למנוע. העובדה למבוגרים ולילדים יודע קרוא וכתוב לא הגיעו להסכמה בתשובותיהם לגבי יחסים בין מחיר 'ו מחירה', אור ו התעורר ניתן להסביר רק אם ההנחה היא כי ייצוג אורתוגרפי של פריטים לקסיקליים הוא גורם רלוונטי לקביעת זהותם וכתוצאה מכך יחסי הגזרתית שלהם (התייחסות כלומר פריטים לקסיקליים אחרים). רכישת איות עשויה ובכך להביא לפיטורי זיקות אשר עשוי להיות (אמיתי לגמרי לדוברי אנאלפביתים (19).

חיזוק של איגוד סמנטי

זהות אורתוגרפי עשויה להטיל את התפיסה של התייחסות בין פריטים אשר סמנטי קלושים למדי: ההיקש נראה "אם הם מאוייתות אותו הם חייבים להיות קשורים." סוג זה של הפרעת כתיב עשויות להשפיע על התפיסה הקוגניטיבית של הדובר הוא דוגמא מובהקת של עמותה סמנטית מופעלת על ידי גורמים לשוניים (כלומר, ההתכנסות של הומופונייה וחדכחיביות. במקרה זה קדם-כתבי דובר של עברית עלול גם ליצור את הקישור בין צבוע ו צבוע (או בין צבוע ו צבוע) על הבסיס של גורם פונטי. העובדה שקדם-כתבי מבוגרים עדיין תופש את הפריטים הלקסיקליים כמו קשורים קשר הדוק ככל הנראה בשל החיזוק במקדם הכתיב. אפשר רק לנחש שאם דפוסי האיות של צבוע 'ו צבוע' היו שונים קירבה ביניהם (היה כנראה הודחה. (20)

בידול בין זוגות: הומופונייה

עבור מבוגרים רבים קרוא וכתוב, תמונת הכתיב במקום לייצג את הייצוג הפונטי כמו איתות היחדה האמיתית של המורפמה לבדה. צורת כתיב ברורה ובכך מספקת צורן סימון, כלומר זה יכול לשמש ככלי עזר ויזואלי לשמירת פריטים לקסיקליים בנפרד. דוברי החשיבות שמייחסים גורם גרפים הוא רלוונטי להבחנה בין זוגות הומופוני. כאשר פריטים לקסיקליים השייכים לאותו תחום התייחסות להיות, הומופוני בדרך כלל אחד מהם יהפוך מיושן להימנע הפרעות בתקשורת. המאפיינים הספציפיים של מערכת כתב אחראים לשמירה על שני פריטי הומופוני. במערכת איות המבוססת על הומופונייה התכתבות פונמה לצליל לעתים קרובות למדי בקנה אחד עם חדכחיביות. איות ולכן יכול להיות של שום סיוע ב דו-משמעי בין זוגות; הומופוני וזו הסיבה אחד הפריטים ניתן בדרך כלל עד. מצד השני הומופון

מיוצג על ידי דמויות שונות; כתיב ובכך מסמן את המורפמות במובהקות ומאפשר בידול הקל ביניהם (21).

העברה בכתיב דוגמא:

המתאם בין דמיון הסמנטי פונטי, מחד, וזהות כתיב מאידך גיסא, עלול להוביל התכנסות בדפוסי האיות של הומופון, אשר קרוב סמנטי. במקרה של המילה העברית המסתורית "ש, שבמקור היה גיוס הון מן ואילו ת כוסמין [ה]. לכן בתיאטרון [t]. מסטורין בתעתיק של מילות הלוואה יווניות, גרפים ט ייצג הראשון מיוצג עם ת אבל השני עם ט. [t] ומתמטיקה, שנשאלו לתוך עברית כמו תאטרון ו מתמטיקה. את בהתאם לכך, צריך מסתורי שהוכללו עם ט ו ככה זה מיוצג בדרך כלל בספרות התלמודית. דפוס איות התפתחות זו התרחשה עקב האיגוד מסתורי עם השורש MH. עם ת היא, לעומת זאת, קיבל רק אחד מכל העברי ס-ת-ר (ט כוסמין ת) המתרחשת הסתירה, הסתתרה, מסתירה. הדמיון הפונטי בשוגג בין מילת ילידים ואת ההשאלה אשר מלווה במקרה זה עם הקישור הסמנטי סביר מאוד הוביל התכנסות דפוס כתיב. (שאינו מודע ברקע אטימולוגי מסתורי ו הסתירה מורגשות בבירור קשורים (MH 22) עבור רמקול של

מסקנות:

הצורה הגרפית של מילות נשמעה לנו להיות משהו קבוע ויציב ... למרות שזה יוצר אחדות פיקטיבית" גרידא, הקשר השטחי כתיבה הרבה יותר קל לתפוס מאשר הקשר האמיתי היחיד, את הקשר של קול." אף אחד לא יכול להכחיש את הרלוונטיות של כתיב נכון עבור הדובר יודע הקרוא והכתוב, אשר מייחס חשיבות עצומה בצורה הכתובה ועלולים רואה בו, ולא את הצורה פונטי, כמו איתות האופי האמיתי של המורפמה.

הוכח במחקר זה שרכישת הכתיב הנכונה שאולי יש השלכות משמעותיות על תפיסת הרמקולים של התייחסות בין פריטים לקסיקליים. בעוד עבור הומופניה רמקולים להמצאת הכתב ואת הדמיון הסמנטי יספיקו אולי כדי לבסס יחסים הגזרתית לדוברי יודע קרוא וכתוב זהות האורתוגרפי הוא תנאי נוסף שיש לעמוד בהם.

הזמינות של מידע אורתוגרפי עשויה לשנות את ההתארגנות המוקדמת של יחסי הגזרתית ידי

1- הקמת מערכת היחסים אשר אולי לא היה נתפס אחרת, בשל הפערים פונטי (למשל מכתב-כתב-1-

מה שגורם לשינוי במערכת המקורית של יחסים כמו במקרה של הקישור שביתה-שבת החלפה לשבת-2--שביתה

3- (מחיר מחירה, (שכור-שכר in- פיטורים של דמיון הגה קודם לכן (כפי-3-

4- חיזוק זיקה שאולי לא קוים אחר בשל הסבירות הנמוכה של ההצמדה הסמנטית (הצבוע -צבוע) במקרה

5- זיהוי ובידול בין מילים, ובכך מסייעים בשמירה על זוגות הומופוני בנפרד-

נראה כי אחד לא חושב על מילים ואת הקשר שלהם מאוד שונה פעם אחת למד איך לכתוב אותם.

הערות

1. גודשינסקי, שרה ג., אוריינות: ההשפעה הגוברת של הבלשנות, האג: מוטון, 1976, עמ' 123-125.
2. Lightner, 1975, PP. 617-635, תיאודור מ', תפקיד מורפולוגיה הגזירה בדקדוק גנרי, שפה, 1975.
3. רוב המילים בשפות שמיות (להוציא חלקיקים ושמות עצם בסיסיים) מורכבות משלד של עיצור, הנקרא באופן מסורתי העיצורים הרדיקליים, המרכיבים יחד את השורש (שורש עברית). שורשים הם בעיקר צדדית למרות שורשים מרובעת קיימים גם כן. הסימון המסורתי הוא להתייחס הרדיקלי הראשון כמו השני כמו השלישי כמו השלישי כמו.
4. דפוס מורכב רצפים תנועה רציפה עשויים לכלול תחילית אחת או יותר סיומות. הדפוס המורפולוגי של הפועל ידוע באופן מסורתי, בעוד שמופיע שם עצם / שם תואר.
5. בלאו, יהושע, על פסאודו-תיקונים בכמה שפות שמיות, תל-אביב, 1970, עמ' 48-48.
6. רוזן, חיים, עברית, תל אביב, 1956, עמ' 25-30.
7. בעוד שהמתאם בין שורש למשמעות הוא המקרה הנפוץ יותר, ניתן למצוא דוגמאות שבהן לא קיים קשר שקוף כזה. בחלק מהמקרים ניתן לייחס את המצב הסינכרוני לשינויים היסטוריים שהובילו למיזוג של b-g שורשים שונים, כדלקמן: צבע-צבע פרוטו שמית
8. אבל: אצבע-הצביע שמי פרוטו ס-ב-ע.
- א. דוגמאות אחרות שבהן אלמנט עיצוני אינו משקף ליבה ייחודית של משמעות הן:
 - אני. ח-ל-חל / חלל-חלל
 - ח-ל-ם / חלום-החלים.
10. צבת, מתתיהו, כוונות נלמדות ופיתוח חופשי בעברית המודרנית, רבעון שיין, 1958, 14: 135-8.
11. כגון: רשן פחדן. שקרן אם כל מטופל Caccan שקול דוגמה דומה של מילים בעברית של התצורה. כנגזרת של הפועל, כמה כללים יצטרכו להניח כי פעלים המקביל הם שקר-פחד. תרשל בהתאמה
- א. בכל מקרה יש להחליף דפוסים קוליים שונים
12. ברקאי, מלאכי, בעיות בפונולוגיה של העברית הישראלית, אורבנה, 1972, עמ' 68-68.
13. בעיה נוספת היא בחירת בסיס. קריטריון זה אינו ישים כאן: שקול את המקרה שבו כמה מילים הן של ?איזה מהם זכאי כבסיס, C1VC2VC3 התצורה
- צלם-צלם-אכל-אכל הבחירה היא בבירור שרירותית וגם לא פותרת בעיה זו; אם הפועל מוגדר כמו מורפולוגי בכל מקרה אדום יהיה נגזרת של התא bas
14. בן חיים, זאב, עיונים במסורות הלשון העברית, מדריד, 1954, עמ' 84-84.
15. כדי להגדיל את מלאי השורשים העבריים על ידי "יצירת", שילובים של אלמנט עיצוני. לדפוסים יש גם לעתים קרובות משמעות סמנטית מובהקת הקשורה אליהם, כגון מפתח / מסעדה, אם כי חריגים אינם בשום אופן מכתב נדיר ולא "מקום שבו אחד כותב" משבר אינו מכשיר לשבירה
16. בלאן, חיים, מדגם של שיחה משכילה בין הרווקות, אוניברסיטת הרווארד, 1960, עמ' 20-22.
17. בלאו, יהושע, דקדוק עברי שיטתי, ירושלים, תשכ"ז, עמ' 48-48.
18. הוקט, צ'ארלס פ', קורס בבלשנות עברית מודרנית, ניו-יורק, 1958, עמ' 12-16.
19. בעל בית, וו' פרד, ספקולציות לשוניות, קיימברידג': הוצאת האוניברסיטה, 1971, PP.101-104.
20. וינברג, ורנר, מגמות ביציאת הפונולוגיה הקלאסית, כתב-עת לשמות שמיים 8, 1966-8-17.

המקורות

גודשינסקי, שרה ג., אוריינות: ההשפעה הגוברת של הבלשנות, האג: מוטון, 1976-

-
- תיאודור מ' תפקיד מורפולוגיה הגזירה בדקדוק גנרי, שפה, 1975 -
בלאו, יהושע, על פסאודו-תיקונים בכמה שפות שמיות, תל-אביב, 1970 -
רוזן, חיים, עברית, תל אביב, 1956 -
צבת, מתתיהו, כוונות נלמדות ופיתוח חופשי בעברית המודרנית, רבעון שיין, 1958 -
ברקאי, מלאכי, בעיות בפונולוגיה של העברית הישראלית, אורבנה, 1972 -
בן חיים, זאב, עיונים במסורות הלשון העברית, מדריד, 1954 -
בלאן, חיים, מדגם של שיחה משכילה בין הרווקות, אוניברסיטת הרווארד, 1960 -
בלאו, יהושע, דקדוק עברי שיטתי, ירושלים, תשכ"ז -
הוקט, צ'ארלס פ', קורס בבלשנות עברית מודרנית, ניו-יורק, 1958 -
בעל בית, וו' פרד, ספקולציות לשוניות, קיימברידג': הוצאת האוניברסיטה, 1971 -
ויינברג, ורנר, מגמות ביציאת הפונולוגיה הקלאסית, כתב-עת לשמות שמיים 8, 1966-8-17 -